

VROUWENBELANGEN

Huishoudonderwijs

AL VALT HET NIET TE ONTKENNEN, dat nog maar al te veel het voortgezet onderwijs, dat onze meisjes ontvangen, zich richt naar de belangen der jongens — het zou toch ondankebaar zijn niet te willen inzien, dat er voor de speciale vorming der meisjes nu veel méér gedaan wordt dan een vijftig jaar geleden.

Misschien, ja waarschijnlijk, beslaat het huishoud- en nijverheidsonderwijs voor meisjes nog niet de plaats, die het toekomst; dat het reeds niet slechts in vele steden, maar ook in veler harten een plaats heeft veroverd, valt niet tegen te spreken. Voor een heel groot deel is dit te danken aan de pioniersters, die tijd noch moeite hebben gespaard om te ijveren voor dit onderwijs, waaraan ze hun liefde hadden verpand, omdat ze het groote belang ervan inzagen, niet alleen voor de toekomstige huisvrouwen, maar voor heel ons volk.

Onder die pioniersters mag zeker met eere genoemd worden mej. S. G. F. Meyboom, die de vorige maand haar zeventigsten verjaardag vierde. Als directrice van de Amsterdamsche Huishoudschool heeft ze aan de vorming van veel jonge meisjes meegewerkt, doch ook nu ze zich teruggetrokken heeft, blijft haar belangstelling nog naar dezen tak van onderwijs uitgaan.

Tegenover den medewerker van de N. R. C., die haar interviewde, zei ze: „Ik bemerkte, dat het huishoudonderwijs de poort was tot vele beroepen; dat het groote opvoedkundige waarde heeft; dat het leert de handen uit den mouw te steken; hulpvaardig te zijn. Geest en lichaam worden er actief door.”

Voor al op dit laatste mag wel de nadruk worden gelegd. Te veel nog heerscht de meening, dat het in het huishouden vooral aankomt op vaardigheid en uithoudingsvermogen van het lichaam; dat de capaciteiten van de hersenen daar minder meetellen. Daarom acht men de huishoudscholen wel goed voor minder-begaafde meisjes, die op Gym. of H. B. S. niet mee kunnen komen, doch vindt het geen opleiding voor wie goede hersenen heeft. Een dergelijke opvatting is echter glad verkeerd. Mej. Meyboom is ervan overtuigd, dat de vrouw een taak heeft ook en vooral in het gezin, en hiermee zijn we het zeker allen wel eens.

Mej. Meyboom, die een dochter is van den Amsterdamschen predikant van dien naam, en zuster van Margaretha Meyboom, de vertaalster bij uitnemendheid van Selma Lagerlöff, begon haar loopbaan bij het huishoudonderwijs als een der eerste leerlingen van Mej. A. C. Manden in Den Haag. Nog voor ze die kookschool geheel had afgeloopen, werd ze aangezocht leidster te worden van de eerste huishoudschool met internaat te Amsterdam. Zij maakte toen eerst een studiereis met freule Jeltje de Bosch Kemper en den heer en mevrouw Scholten-Commelin. De school begon

met zeven interne leerlingen, doch breidde zich spoedig uit, niet alleen wat betreft het getal der leerlingen, maar ook der cursussen. Haar eerste leerling was de nu evenzeer bekende Mej. Wittop Koning.

Natuurlijk werd Mej. Meyboom op haar zeventigsten jaardag gehuldigd. Zij verdiende het.

De beste hulde, die we haar kunnen toebrengen, is echter wel deze: dat we haar werk en het onderwijs, waaraan zij zich gaf, onze volle belangstelling geven.

J. M. W.-W.

CONTACT MET DE JONGEREN

Verkeerde, goede en ongedwongen omgang.

EEN GEACHT LEZER UIT AMSTERDAM GEEFT zijn groote vreugde te kennen, dat ons Blad een rubriek geopend heeft: „Contact met de jongeren.” Met belangstelling heeft hij het pracht-artikel *) van den heer Idenburg gelezen, en hij hoopt zeer, dat er meer zulke stukken in „Timotheüs” zullen worden opgenomen. „’t Is werkelijk niet overbodig,” zoo vervolgt hij, „— en ik weet hier tevens te spreken uit naam van vele jonge menschen — dat zulke geluiden worden gehoord. Het doet ons, jonge menschen, zoo goed, als iemand buiten den kring, waarin wij dagelijks leven, in ons belangstelt; en ik verheug mij, dat wij door deze nieuwe rubriek eens aan dezulken kunnen vertellen, wat er in ons hart leeft. — Ik kan niet bij benadering zeggen, hoe geweldig sterk de verleiding is in een stad als Amsterdam, en welk een bekoring er uitgaat van de lectuur onzer dagen. Ik zou er niet over schrijven, als ik het zelf niet had ondervonden. En dan wordt het vaak zoo rumoerig in ons, dan bruist en kookt alles van binnen. Dan wordt het soms zoo moeilijk, ons aan het kruis van Christus vast te klemmen als onze eenige hoop. En als wij dan Zondag onder het Woord de beste voornemens hebben, worden ze op straat al weer verstoord. En steeds weer komt Satan, vooral met de zonde der zinnelijkheid. Ik kan u niet zeggen, welk een worsteling dat geeft in een menschenziel. Trouwens, door gesprekken en lectuur weet ik, dat ik niet de eenige ben, die zulk een strijd heeft te voeren, waarvan misschien niemand, die ons kent, iets vermoedt. Ik weet, dat u de jonge menschen kent, en ook de gevaren van onzen tijd, en daarom wend ik mij tot u, zonder dat ik eigenlijk een vraag kan formuleeren. Alleen zou ik willen weten: „Waarom mag dit voor ons Christenen niet, en dat wel?” En dan: „Wordt in Christelijke kringen niet al te sterk afgekeurd de zoogenaamde ongedwongen omgang tusschen jongens en meisjes van ongeveer zeventien tot negentien jaar? Waarom schier op alle plaatsen van ons land de catechisaties gesplitst in die voor jongens en meisjes?” Zoudt u zoo goed willen zijn, mij bij gelegenheid in „Timotheüs” te willen antwoorden?”

✠ ✠

We zijn zeer dankbaar en verheugd, dat onze lezer zich eens heeft uitgesproken. Want wij weten, dat hij de mond van velen is, en nu kan ons antwoord zeker meer jongemensen dienen dan hem alleen.

Was het niet Job, die zei, dat hij, als jonge man, met zijn oogen een verbond had gemaakt? En heeft niet Jozef, die, in zijn jonge jaren, toen de verzoeking zoo dichtbij kwam en zoo uitermate verleidend was, uitgeroepen: „Zou ik zulk een groot kwaad doen, en zondigen tegen God?”

Dat zijn, geloof ik, de twee dingen, die ons bewaren kunnen voor de bekoring, die er altijd is geweest, in alle eeuwen, maar die in onze dagen zoo geraffineerd tot ons komt.

Zoodra onze oogen aankondigingen of plaatsen van vermakelijkheden zien, waar Gods Woord en ons geweten ons van zegt, dat wij, Christenen, daar niet behooren, moeten

*) Hetwelk inmiddels afzonderlijk is uitgegeven.

✠